

chcel ho využiť len pre seba a pre svojich spoločníkov z Medzinárodného združenia. V roku 1885 bo vyhlásený Slobodný štát Kongo (to slovíčko slobodný tu vyznieva naozaj morbidne...). Jeho hlavou bol Leopold II. Kongo a Belgicko tak mali personálnu úniu, DR Kongo zostalo majetkom Leopolda II. a jeho spoločníkov z Medzinárodného združenia. Bolo to najväčšie súkromné panstvo na svete!!! Leopold II. začal ihneď zavádzať nový poriadok: zabavil obyvateľstvu všetky pozemky, donútil roľníkov, aby svoje produkty predávali za nízke ceny výsadyňm spoločnostiam a zaviedol nevoľníctvo: černoši nesmeli bez povolenia opúšťať svoje dediny a boli posilani na nútené práce, kedykoľvek to miestna správa považovala za vhodné. Na obrovských plochách zriaďoval kaučukové plantáže, na ktoré boli nevoľníci násilím nahnaní. V Kongu sa s černochozi zachádzalo s takou brutalitou, že belgická vláda bola roku 1904 nútená vyslať vyšetrojúcu komisiu a to je už čo povedať, keď samotná vláda uznala svoje konanie za brutálne... Leopold II. nemal dostatok finančných prostriedkov, aby mohol sám spravovať tak rozsiahle územie. V roku 1908 predal svoju kolóniu belgickej vláde a Slobodný štát Kongo bol premenovaný na Belgické Kongo (ďalšia absurdita, ak kráľ predá kolóniu svojej krajine...). Kolónia podliehala belgickému ministerstvu pre kolóniu a v jej čele bol postavený belgický generálny guvernér. Aj tak si Leopold II. a jeho rodina zachovali ako súkromný majetok skoro 1/6 rozlohy krajiny a bohaté podiely v rôznych akciových spoločnostiach. To je krátká charakteristika DR Konga. Takže tu máme krajinu DR Kongo, ktorá po celé desaťročia bola kolóniou a Belgicko, ktoré bolo jeho kolonizátorom. Belgicko je v súčasnosti jedným z najbohatších krajín sveta. Ekonomika krajiny je rozvinutá a zabezpečuje svojim obyvateľom jednu z najvyšších životných úrovní na svete... Myslite, že bežný Belgičan vie, kde vzniklo bohatstvo, z ktorého úroku jeho krajina doposiaľ žije? Myslim že nie... A odmena Belgicka pre ľud Konga? 45. 000 obetí mesačne, čo je hrozné číslo a informácia s 5 riadkami vo svetových médiách, ktorá aj tak nikoho nezaujima... Afrika vôbec nikoho nezaujima... Rád používam porovnanie, ktoré často používal nedávno zosnulý (2007) filozof Egon Bondy. Bol známy tým, že vždy hovoril to čo chcel a čo si myslel. Nepatrim k ľuďom, ktorí by jeho životné dielo vyzdvihovali, no s mnohými jeho myšlienkami sa stotožňujem. Často vo svojich prácach a rozhovoroch používal prirovnanie kontinentov ku sliepkam. Južnú Ameriku a Áziu označoval ako sliepku znášajúcu zlaté vajcia a Afriku za sliepku znášajúcu obyčajné vajcia. Logicky prideme k otázke o ktorú v jeho myšlienke šlo. Ktorú sliepku by ste podrezali ako prvú? Na ťaženie nerastných surovín, ktoré ležia na Africkom kontinente stačí oveľa menšia časť obyvateľov kontinentu, než ju obýva. Afričania v zmysle kapitalistickej – buržoáznej logiky sú „naviac“... To ma priviedlo ku ďalším úvahám. Zamýšľal som sa, akým spôsobom sa dá v súčasnosti už tak obrovské vyražďovanie „nepotrebných“ národov a rás ešte väčšmi rozšíriť. Ako chce hŕstka

bohatých vlastníkov vlastníciach podľa odhadov 80% všetkého bohatstva na Zemi združených v MAI – Multilateral Agreement of Investment (táto organizácia – spoločenstvo najbohatších sveta vytvára a presadzuje plán globalizácie, ako jediné riešenie a udržanie stávajúceho imperialistického štádia kapitalizmu) vyhubiť stovky miliónov až miliardy obyvateľov planéty? Odpoveď (aspoň čiastočnú) mi dal Fidel Castro. Napriek svojmu zdravotnému stavu ktorý ho zanecháva stále v nemocničnej starostlivosti, publikuje a nie málo. Takmer denne noviny Gramma prinášajú jeho postrehy, myšlienky a reflexie. V mnohých z nich sa v poslednej dobe sústreďuje na potravinovú genocídu. Táto tichá a doposiaľ najstrašnejšia (najstrašnejšia, lebo viete si predstaviť dlhodobejšie a strašnejšie umieranie, ako je smrť následkom hladu?) genocida sa možno objavila sama, ako výsledok hospodársko-spoločenských procesov, zákonitostí. Napriek tomu ostáva naoko bez povšimnutia, no existujú už dôkazy, že proti nej nijako nejavia záujem bojovať najsilnejšie ekonomiky sveta. Otázka potravinovej krízy bola už neraz prednesená a nielen kubánskymi zástupcami na pôde OSN. Ale ani táto informácia nestála za povšimnutie, ako tá o 45. 000 obetí v DR Kongu za mesiac... O čo ide? Základ nového plánu likvidácie celých národov je jednoduchý. Kapitalistické ekonomiky si uvedomujú prepojenie a závislosť svojej produkcie na surovinách. Jednou z najpotrebnejších a najvyužívanejších na svete je ropa – preto vzniklo príznačné pomenovanie „čierna zlato“. Každá ekonomika je závislá na rope. Svet by sa doslova zastavil a ekonomiky krajín by doslova padli, keby sa z jedného dňa na druhý ropné ložiská ocitli prázdne. To sa však neodvratne raz stane, lebo ropa je zdroj neobnoviteľný, resp. jeho tvorba by trvala celé desaťtisícročia. Zároveň ako klesajú rezervy, stúpa výsledkom zákonitostí trhu cena. Začiatkom roka 2008 dokonca barel ropy prekonal hranicu 100 dolárov, čo bola do teraz hranica psychologicky neprekonateľná. Zásoby v ložiskách klesajú a tak raz za čas zasadanú „hlavy“ sveta združenú v MAI a spolu s vedcami hľadajú riešenia, lebo možný kolaps ekonomiky by mohol byť pre nich osudový – mohol by znamenať koniec kapitalizmu ako následok globálnej ekonomickej krízy. Preto vznikol program, ktorého snaha nieje náhrada ropy ako strategického energetického zdroja, ale jeho šetrenie, oddialenie jeho vyčerpania. Dnešný vedecko-priemyselný pokrok dokázal z časti nahradit ropu ako surovinu na výrobu paliva – v našom prípade benzínu. Proces výroby spočíva v premene biologického produktu na palivo. Znie to celkom neškodne. Hrozivo to vyznie, až keď si zameníte slovo „biologický produkt“ za iný – potraviny (kukurica sa napríklad používa na výrobu etanolu a sôpové zrná na výrobu bionafly)... Pred pár mesiacmi oznámili Slovenské médiá, že spoločnosť Slovnafť začala pridávať do palív 1% zložky z biopaliva. Je to začiatok veľkolepého plánu na úsporu ropy náhradou čo najväčšieho percenta paliva biopalivom. Slovnafť tak neurobil sám od seba, je ku tomu tláčený medzinárodnými zmluvami. Výroba biopaliva je technologicky náročná a drahá. Nejde fakticky o ekonomicky racionálne šetrenie. Tomuto procesu dávajú sympatie dokonca ekologické združenia a bežní

laici, ktorí si nevedomujú zradnosť, ktorá sa za týmto plánom ukrýva. Ľuďom z MAI vôbec nejde o ekológiu, o šetrenie ropy a šetrenie prírody... Je to jednoduchý plán genocídy, na ktorej sa bude podieľať každá ekonomika, každý jednotlivec. Na svete je už v súčasnosti nedostatok potravín. Je dobre zrátané, že výroba potravín by mohla stúpnúť niekoľkokrát. Poľnohospodárska politika kapitalizmu je však opačná. V najvyspelejších krajinách sa odporúča neobrábať pôdu, neprodukovať viac potravín. V EÚ sme ako členská krajina ku tomu dokonca na základe podpísaných zmlúv tlačeni. Pripláca sa za neobrábanú pôdu, aby sa mohli udržovať vysoké ceny!!! Menej vyspelé krajiny trpia nedostatkom potravín a hladom, hoci transport prebytkov z vyspelých krajín by mohol túto situáciu vyriešiť, mohol by ich prebytkami zásobiť a zabrániť napríklad týmto spomínaným 45. 000 mŕtvym v DR Kongu. Poľnohospodárstvo v takýchto ekonomiky menej vyspelých krajinách nie je dotované. Nie je ani záujem, aby boli sebestačné, niečo ešte konkurencieschopné. Táto politika je z tohto hľadiska v podstate iracionálna. Racionalitu neľudskej podoby dostáva až po pochopení, že práve potravinový nedostatok je záujmom skupiny MAI. Čaká nás teda nasledovný plán. Svetové ekonomiky začínajú do palív miešať biopalivá, ktoré sú vyrobené z bioproduktov. Tieto sa produkujú rovnako ako potraviny, teda sú klasicky pestované. Ak chceme začať s produkciou takéhoto druhu rastlín, logicky by sme očakávali nárast obhospodarovanej pôdy. To sa však na základe vopred stanovených pravidiel nedeje. To znamená, že tieto produkty sú pestované na úkor iných produktov. Vieme, že tými sú potraviny. To znamená, že pestujeme viac potravín určenej na výrobu paliva a pestujeme menej potravín určených na konzumáciu. Preto tak konajú poľnohospodári? Poľnohospodári používajú také plodiny, ktoré im zabezpečia zisk, čo je pre súčasnosť príznačné. No a nič istejšie ani pestovať nemôžu, než produkty určené na výrobu biopalív, lebo tie s istotou predajú, lebo krajiny sú na výrobu biopalív tlačene medzinárodnými zmluvami. A tak sa poľnohospodár nebojí o odbyt a cenu svojej produkcie. Ak si to premietneme v globálnom rozsahu, zistíme, že ceny potravín rastú z roka na rok neúmerným spôsobom. Za to môže trh. Keď klesá ponuka, ale dopyt zostáva, stúpa teda cena, to je zákon trhu. Už v tomto roku sa to premietne do cien ktoré už postrehne aj koncový spotrebiteľ. Rozvojové krajiny mali problém zabezpečiť dostatok potravín už roky, čo sa však stane, ak nebudú mať možnosť stále rastúce ceny uniesť? Krajiny tretieho sveta sú mimoriadne zadlženými krajinami voči Svetovej banke či Medzinárodnému menovému fondu. Bohatstvo týchto krajín mimoriadne bohatých na nerastné suroviny leží v rukách bývalých kolonizátorov a finančných skupín z MIA. Priemysel je tu zaoštalý a nieje konkurencie schopný. Investície sa očakávajú nedajú ani z rozvinutých ekonomík. Načo by investovali do Afriky obrovské prostriedky, keď kvalifikovanú a lacnú pracovnú silu im zabezpečia krajiny bývalého východného bloku a Ázia s Južnou Amerikou? Afrika je teda určená na

vyhnutie tým najhrozivejším spôsobom. Práve v posledných mesiacoch sme boli svedkami podpísania mnohých zmlúv, ktoré zaväzujú krajiny na používanie biopalív v percentách vysokých hodnôt – Bush za biopalivá loboval koncom roka 2007 v Južnej Amerike. Tieto mnou popísané informácie som získal z bežne dostupných zdrojov. Zdrojov je všeobecne dosť, iba si treba správne usporiadať informácie a čítať tzv. medzi

riadkami. Záver môjho príspevku venujem tomu, čím som začal. Koľkokrát sa bude musieť zvýšiť úmrtnosť v rozvojových krajinách ako je DR Kongo, keď na povšimnutie nestačí 45. 000 ľudských životov mesačne??? Koľko ľudí zabijeme hladom, len preto, aby sme neznižovali svoju životnú úroveň a nemuseli začať šetriť pohonnými látkami??? Ako pravý ateista musím prehlásiť Pán boh stoj pri Afrike!

-vjml-

Sultan-Galiyev Mirsait

Mirsäyet Xäydärgäli uli Soltangaliyev (1892?-1939?), väčšinou znám pod menom Mirsait (Mir-Said) Sultan-Galiyev, bol tatarský bolševik, ktorý na počátku dvadsiatych let dvadsiateho storočia zastával významné funkcie v Ruskej komunistické strane i mimo ni. V roce 1939 byl pravděpodobně popraven za porušování principů demokratického centralismu a za to, že byl nezávislým muslimským představitel. Jiné zdroje pouze uvádějí, že se v roce 1939 jeho stopa ztrácí. Sultan-Galiyev se zřejmě narodil v tatarské vesnici Kyrmyskaly v Ufské gubernii v rodině učitele. Přesné datum jeho narození se neví, obvykle se však uvádí rok 1892. Po dokončení vesnické školy odešel Mirsait do Kazaně, kde studoval pedagogickou střední školu. Pak pracoval jako učitel, knihovník, publikoval v různých periodikách a aktivně se účastnil studentského revolučního hnutí 'Islakh'. Po porážce revoluce v roce 1905 se Sultan-Galiyev přesunul do Baku, kde také pracoval jako učitel, knihovník a publicista. Jeho revoluční činnost v Baku byla vysoce ceněna Narimanem Narimanovem, ázerbájdžánským revolucionářem, spisovatelem, publicistou a politikem. V květnu roku 1917 se Sultan-Galiyev účastnil Všeruské muslimské konference v Moskvě, na které byl zvolen do Všeruské muslimské rady jí vytvořené. V červenci téhož roku se vrátil do Kazaně, kde se seznámil s Mullanurem Vakhitovem. Stal se jeho dobrým přítelem a společně se účastnili založení Muslimského socialistického výboru (MSC) s politickým programem, jenž splýval s programem bolševiků. V listopadu roku 1917 Mirsait vstoupil do bolševické strany. Po ustavení Lidového komisařství pro národnostní záležitosti (Narcomnats) v roce 1917 pod vedením J. V. Stalina byl Sultan-Galiyev požádán, aby se stal hlavou jeho muslimské sekce. To byl rozhodující moment v jeho politické kariéře. 19. ledna 1918 byl založen Ústřední komisařát pro muslimské záležitosti ve středním Rusku a na Sibiři (Muskom) pod vedením Vakhitova. Sultan-Galiyev pracoval v komisařátu jako zástupce Ruské komunistické strany. Muskom byl orgán, který pracoval na politické propagandě mezi muslimy Ruska. V červnu 1918 po založení Ústředního muslimského vojenského kolegia byl Sultan-Galiyev jmenován jeho prvním předsedou. Mirsait sjednotil tatarské vojenské jednotky k boji proti Kolčakovi. Sultan-Galiyev byl také velkým čtenářem ruské literatury. Přeložil mnoho děl Tolstoj a Puškina do tatarského a baškirského jazyka.

V květnu 1918 Ústřední výbor Ruské komunistické strany svolal přípravnou schůzi pro Ustavující konferenci určenou k založení Tatarsko-baškirské sovětské republiky (TBSR). 23. března 1919 jako výsledek souhlasu mezi sovětskou vládou a národní baškirskou vládou (Baskrevkom), vedenou Akhmedem Zakir-Vaidovem, byla ustavena Baškirská sovětská republika; 27. května 1920 Všeruský ústřední výkonný výbor a sovětská Rada lidových komisařů vydala Dekret o ustavení Tatarské republiky. Mirsait chtěl dát marxismu islámskou tvář. Muslimskou společnost viděl, kromě několika velkých pozemkových vlastníků a buržoazie, jako jednotku, která byla kolektivně utlačována Rusy pod carismem. Proto nebylo téměř antigonistických rozporů uvnitř muslimské společnosti a třídního boje. Podle Mirsaita by muslimové Ruska a zvláště ti nejvíce osvícení mezi nimi, Tataři, byli schopni hrát velkou historickou roli. Socialistická revoluce by tedy měla začít na Východě. A proto bylo zásadní působit proti tendenci Kominterny soustřeďovat se hlavně na Západ. A kdo by mohl nést pohoďeň kultury a socialismu do Asie lépe než bolševičtí muslimové Ruska? Revoluční ideologie náležející utlačovaným národům byla národně-osvobodeneckého typu a ne jen čistým třídním bojem. Aby Sultan-Galiyev našel společný jazyk s revolučními demokraty, navrhl odevzdat relativní autonomii východním komunistům, aby společně mohli přizpůsobit vědecký socialismus východním podmínkám. Stalin nejprve podporoval Sultan-Galiyeva proti těm, kteří fandili třídnímu boji v muslimských komunitách a chtěli přerušit veškerý kontakt s neproletářskými elementy. Pokud vzít v úvahu specifika sociální psychologie utlačovaných orientálních národů později sloužil jako základ pro obvinění Sultan-Galiyeva z nacionalismu, pan-turkismu a pan-islamismu. V roce 1923 byl uvězněn a vyloučen ze strany, krátce poté byl propuštěn. V roce 1928 byl znovu uvězněn a odsouzen na deset let. Podle některých zdrojů byl v roce 1939 propuštěn a dále se jeho stopa ztrácí, podle jiných byl v roce 1939 odsouzen k smrti a zastřelen. Nejméně dvakrát pokus kombinovat marxismus a islám v nacionalismus a první učení o koloniálním boji proti bílé hegemonii v rámci socialismu tudíž patří Sultan-Galiyevovi. Mirsait by měl být také uznáván jako první zástupce Třetího světa v komunistickém hnutí a de facto jako předchůdce maostického komunismu.

MS6

Zitřek-občasník levicově smýšlející mládeže Československa

Vyšlo: 1. 2. 2008, počet výtisků: 100, šéfredaktor: Saša, redakční rada: Bubo, Vasilij, Saša, Dexter, Červenák, Komunard
Redakce ne vždy souhlasí s názory mimoredakčních autorů.

Kontakty: Tel: +420 737669717, +421 723027287, zitrek.redakce@seznam.cz, www.zitrek.ic.cz